

Trei Ape si doi pesti

joi, 28 februarie 2013

{xtypo_quote}Se întâmpla cu mulți ani în urmă ,
undeva pe la începutul ascensiunii mele, în perioada formării
înfuirii pescarului de azi, adică a pescarului sportiv.{/xtypo_quote}

Trebuie să recunosc că , pe atunci, îi
cunoșteam aproape pe toți pescarii din comună , mai ales pe cei
sportivi, care nu erau prea mulți la număr, înșă , prieteni
aproși din rândul pescarilor cu acte în regulă , aveam numai
unul, pe Iuguța Martin. ^î ceilalți pescuiau, dar fără permis și
nu prea erau de acord cu pescuitul pe malul unui lac sau malul unui
fluviu minunat cum este Dunărea, considerând aceasta o pierdere de
timp. Ei se mulțumeau cu pescuitul mrenei brumării și al cleanului
din spatele casei, pescuit ce era la îndemână oricui în acea
vreme. Așadar, nici eu nu știu cum am reușit, cu multă trudă și
muncă de lămurire, să-i vorbesc pe câțiva dintre prieteni să
facem o ieșire la pescuit la munte, pe barajul de acumulare Trei
Ape.

Era sfârșitul toamnei și iarna deja
începuse să-ți trădeze sosirea prematură . Așadar mi-am luat
inimă în dincă și împreună cu patru prieteni de-ai mei, Iuguța,
Luka, cumnatul meu și un vecin, am plecat într-o lume cunoscută
numai de noi, pescarii împătimiți într-ale noastre. Primul dintre
cei patru, era pescar cu acte la zi, al doilea, un novice într-ale
pescuitului, dar infuit de mine mai târziu, și-a achitat taxa de
pescuit pe o zi direct la locul faptei, iar ultimii doi erau fără
pretencii, dornici mai mult de aer curat și aventură . Am ajuns pe
malul lacului încă din primele ore ale dimineții. Cunoșcând lacul
cel mai bine, eram responsabil cu alegerea locului de pescuit și cu
montarea becelor la linie fixă cu peștii vii, prins pe râul
Caraș cu o zi înainte. Mai aveam și viermi și răme negre de
pământ. În timp ce Iuguța mă ajuta la montat, ceilalți doi
nepescari se ocupau cu adunarea lemnului pentru foc și pregătirea
prânzului. În tot acest timp, domnul Luka se tot lăuda cu noile
lui achiziții în materie de pescuit și camuflaj, adică o undică
nouă și un costum impermeabil foarte bine camuflat, atât de bine
camuflat, spunea el, încât dacă se apropia de un puiet de molid cu
greu puteai deosebi cine-i Luka și cine-i pomul. El a optat să
controleze malurile lacului dimprejur cu voblerul, cu toate că i-am
atras atenția că pe vremea rece peștii nu sunt atât de activi
precum vara, iar ansele să prind ceva sunt foarte mici, dar, mă
rog, explică-i asta unui novice. Între timp, peștii și-au început
recitalul la becele cu linie fixă , aproape simultan la toate cele
șase bece, care erau echipate cu clopocel. Aveam parte de
trăsură puternică, am tot contrat căutând să începem
peștele prădător, când eu, când Iuguța, înșă toate acestea
erau în zadar, fără nici o captură . Nu știam de ce rămăneam
atât de repede fără peștii noștri și am decis să ne
oprim puțin, să ne reculegem și să analizăm situația. Între
timp venise și domnul Luka. Acesta, cum era de așteptat, fără
nici o captură și încetul cu încetul au cam început să-mi se
spargă borcanele în cap, că doar eu eram răspunzător cu

destinacia Trei Ape. Mi se repro_a c de ce nu ne-am dus la Dun re sau în alt parte, de ce a_a, de ce altfel etc... Luka era cel mai officat. Atunci am deschis o sticl plin cu „licoarea lui Bachus” ca s se calmeze Luka _i s mai potolim pucin spiritele, dar _i pentru a evalua mai bine situacia. La un moment dat, a început _i ploaia. La început câciva stropi, dup aceea tot mai tare _i am început s ne facem griji pentru preg tirea prânzului, deoarece nu aveam decât pâine _i carne crud . Pân la ora prânzului nici un pe_te nu-_i f cuse aparicia în juvelnicele noastre. Am montat o undic cu linie fin _i cu plut , _tiind de existenca carasului în lac, pe care i-am dat-o cumnatului meu s pescuiasc . Acesta, dup câteva lans ri, scoate un clenuc de vreo 200gr, bineînceles, eliberat imediat, acesta fiind singurul pe_te de pân atunci. Îns r mânia misterul atacurilor la becele fixe _i a hocilor care ne furaser pe_ti_orii momeal . I-am cerut p rerea lui Luka, dar el nu _tia nimic.

Pentru c nici dup ce mâncasem ploaia nu d dea semne c vrea s se opreasc , am hot rât s schimb m locul, îns aceea _i poveste: lansare, atac _i când s începi, nimic. Pân la un moment dat, când la una dintre lansetele mele am descoperit un pui de ^al u, “stilouar” cum îmi place mie s -l numesc. El era hocul din acea zi cu ghinion, mult ploaie _i frig, fenomen resimcit pân în m duva oaselor de c tre noi toci. El _i ai lui s-au osp tat pe s turate cu pe_ti_orii no_tri _i era aproape imposibil s -i începi cu cârlige mari _i triple pentru c erau mici, de m rimea palmei.

Am decis de comun acord s punem cap t aventurii noastre de la munte în acele condicii extreme, deoarece ploaia nu se opri se toata ziua _i eram uzi pân la piele. Am plecat cu o amintire _i o experienc nepl cut de la Trei Ape. Prinsesem în total doi pe_ti, nici mai mult nici mai pucin, un salaia _i un clenuc r t cit. Vecinul meu, domnul _ofer, mai glumec din fire, ne-a zis c era mai bine s fi pr jit pe_tii momeal _i s fi f cut o m m lig cu smântân _i mujdei de usturoi, unde, dac mai ad ugam _i o lad de bere, tot ie_eam mai ieftin _i mai uscaci decât s ne aventur m pe un lac de munte _i s st m toat ziua în ploaie, concluzie cu care eram aproape toci de acord.

Petru
Milo_